

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobkyně:

JUDr. L. S., narozená X,
bytem X
zastoupená JUDr. Martinou Tesařovou, advokátkou,
sídlem Bratronice 241/0, 273 63 Bratronice,

proti

žalovanému:

Ministerstvo spravedlnosti ČR, IČ 00025429,
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

takto:

- I. Žaloba, kterou se žalobkyně domáhá určení, že to, že o názoru hodnotitele ohledně nejednoznačného zadání případové studie ze strany žalovaného nebyla žalobkyně nikterak informována, je nezákonný zásah, se odmítá.
- II. Žaloba, kterou se žalobkyně domáhá, aby žalovanému bylo přikázáno uznat písemnou zkoušku žalobkyně za úspěšně složenou, se ve zbytku zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Dne 8. 2. 2024 absolvovala žalobkyně druhý pokus písemné části obecné zkoušky insolvenčního správce. Žalobkyně v testu s 89 % uspěla. Druhou část zkoušky tvořila případová studie, kdy bodová hranice pro absolvování je také 80 %. Žalobkyně dosáhla u jednoho z hodnotitelů hodnocení 72 bodů (po opravě 75 bodů), u druhého 58 bodů, čímž nedosáhla potřebnou hranici a dne 21. 2. 2024 byla vyrozuměna, že u zkoušky neuspěla. Dne 15. 3. 2024 žalobkyně podala žádost o revizi případové studie, kdy se žalobkyně domáhala uznání otázky č. 1 a otázky č. 5 jako „kompletně správných“, čímž by získala potřebnou hranici 80% u jednoho z hodnotitelů.
2. Na žádost nebylo ze strany žalovaného jakkoliv reagováno, proto se žalobkyně domáhá svého práva soudní cestou prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem a navrhuje, aby soud rozhodl tak, že se žalovanému zakazuje pokračovat v porušování práva žalobkyně, spočívající v neuznání úspěšného složení případové studie v rámci písemné části obecné zkoušky insolvenčních správců skládané žalobkyní dne 8. 2. 2024 od 9:00 hod v Justiční akademii v Kroměříži v budově C pod sp. zn. MSP-26/2022-OINS-ZK a přikazuje se mu uznat tuto zkoušku žalobkyně za úspěšně složenou.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobkyně je přesvědčena, že má veřejné subjektivní právo na spravedlivý, férový a přezkoumatelný proces obecné zkoušky insolvenčního správce. Žalobkyně spatřuje nezákonný zásah v uznání otázky č. 1 a č. 5 případové studie pouze jako „částečně správné“ a nikoliv „kompletně správné,“ ačkoliv své závěry žalobkyně opírá o aktuální soudní rozhodovací praxi a závěry odborné veřejnosti, kdy aktuální soudní judikatura připouští dvě různá a správná řešení. Žalobkyně následně podrobně rozebrala zadání a odpovědi na tyto dvě sporné otázky.
4. Žalobkyně spatřuje nezákonný zásah i v samotném bodovém systému obou hodnotitelů. V dané situaci reálně neexistuje žádný jednotný klíč ani systém hodnocení, který by dal uchazečům možnost rozpoznat, jaké úkoly jsou hodnoceny jakým počtem bodů, aby se na ně mohl primárně zaměřit. Pokud tedy za otázky 1), 2), 3), a 5) bylo možné získat maximální počet 15 bodů a za otázku 4) celkem 40 bodů, byť se jejich náročnost a zadání na první pohled nelišily, dochází k situaci, že i když uchazeč zodpoví maximálně správně 4 otázky z celkových 5 a získá tak plný počet bodů, dostane se na bodovou hranici pouze 60 z potřebných 80 bodů. Nebude tak schopen dosáhnout potřebné bodové hranice k úspěšnému absolvování. Rozdílné a pro uchazeče nepředvídatelné bodové rozdíly v jednotlivých úkolech rovněž představují nezákonný zásah do předvídatelného a spravedlivého procesu obecné zkoušky insolvenčního správce.
5. Žalobkyně následně v doplnění žaloby ze dne 25. 4. 2024 reagovala na odpověď na svou žádost o revizi, kterou provedl tentýž hodnotitel a uvedla, že s ní nesouhlasí. Pokud byla její žádost o revizi posuzována stejným hodnotitelem, je zcela nepravděpodobné, že by

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

daná osoba změnila své závěry pouze na základě námitek podaných žalobkyní. Žádost o revizi směřovala žalobkyně primárně k posouzení jinému hodnotiteli a ne stejné osobě.

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě s odkazem na rozhodnutí Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu uvedl, že žalobkyně nemá právo na soudní přezkum správnosti případové studie, a proto navrhl žalobu zamítnout. Má za to, že postupoval zcela v souladu s příslušnými právními předpisy, dospěl-li k závěru, že žalobkyně nebyla při složení písemné části zkoušky insolvenčního správce úspěšná, neboť hodnocení případové studie žalobkyně nedosáhlo nezbytné hranice pro úspěšnost.
7. Zákon o insolvenčních správcích ani vyhláška nezakládají v tomto ohledu právo žalobkyně na revizi hodnocení. K vyhovění žádosti žalobkyně o revizi případové studie a jejímu předložení prvnímu hodnotiteli přistoupil žalovaný ze své vlastní iniciativy. Pro případ excesivně přísného hodnocení případové studie jedním ze členů komise stanovuje vyhláška v § 9 odst. 6 postup sestávající z předložení případové studie zkušební komisi, dosáhla-li tato u jednoho člena komise alespoň 80 %. Tato situace však u žalobkyně nenastala. Žalovaný tak k vyhovění žádosti žalobkyně přistoupil zcela nad rámec svých zákonem či jiným předpisem daných povinností, a to respektuje principy dobré správy. Námitky žalobkyně k reviznímu postupu žalovaného jsou tak irelevantní.
8. Pokud jde o bodový systém hodnocení případové studie, maximální počet bodů za jednotlivé otázky případové studie skutečně není uveden. Vyhláška v § 9a odst. 4 však nestanovuje členům komise pro hodnocení případových studií povinnost při vyhotovení posudku uvést maximální počet bodů, nýbrž toliko celkové hodnocení případové studie.
9. Otázka č. 4 je složena ze dvou částí, lze proto logicky dovodit, že tato bude hodnocena více body než otázky zbývající. Smyslem a účelem zkoušky insolvenčního správce je, aby uchazeč prokázal komplexní znalosti, tedy znalost všech zkoušených oblastí tak, jak jsou vymezeny v § 3 odst. 2 vyhlášky, a nikoliv, aby se zaměřil na vypracování pouze těch otázek, jež jsou ohodnoceny vyšším počtem bodů.
10. Žalovaný si je vědom skutečnosti, že první hodnotitel nesprávně sečetl celkový počet udělených bodů, kdy správně mělo být 75 bodů místo nesprávného součtu 72. Žalobkyně však ani tak nedosáhla nezbytné hranice úspěšnosti 80 %.
11. Žalobkyně ve své replice k vyjádření žalovaného uvedla, že nezákonnost zásahu spatřuje v průběhu písemné zkoušky insolvenčního správce, kdy ji nejprve byly nesprávně sečteny body, poté ji byla sražena téměř polovina bodů za to, že si zvolila zcela správné řešení ze dvou možných. Samotný obsah zkoušky pak považuje za nesprávný očividně i jeden z hodnotitelů. Konečně žalobkyně spatřuje zásah do svého práva rovněž i ve skutečnosti, že o názoru hodnotitele ohledně nejednoznačného zadání případové studie ze strany žalovaného nebyla nikterak informována.
12. Co se týče nemožnosti napadnutí samotné správnosti písemné části zkoušky insolvenčního správce, žalobkyně konstatuje, že je ji znám minimálně jeden případ, kdy žalobce (kolega žalobkyně) napadl písemnou část zkoušky insolvenčního správce žalobou proti nezákonnému zásahu, kdy napadl právě nesprávnost odpovědi a nejednoznačnost zadání a na základě podané žaloby mu bylo stran žalovaného dáno za pravdu a písemná část uznána. Jednalo se o řízení vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 14 A 84/2021.
13. Dále uvedla, že co do otázky č. 1 nepanuje mezi stranami sporu o tom, že žalobkyně na položenou otázku odpověděla správně, kdy se její závěry shodovaly se závěry soudní

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

rozhodovací praxe (Vrchního soudu v Olomouci). Žalobkyni v tomto ohledu byly strženy body výhradně jen na základě toho, že nevycházela rovněž z odlišné praxe Vrchního soudu v Praze, což žalobkyně považuje za absurdní, kdy v postavení potenciálního insolvenčního správce nemůže současně aplikovat dvě rozdílná řešení stanovené soudy stejné úrovně. V konečném důsledku tak bylo žalobkyni vyčteno, že se rozhodla na podložnou otázku aplikovat jeden správný postup a probovaný soudní praxí. Žalobkyně napadá vlastní hodnocení otázky, resp. samotný způsob rozdělení bodů při hodnocení, když otázka správnosti odpovědi je v tomto irelevantní, kdy nepanuje spor o tom, že žalobkyně zodpověděla otázku správně v souladu s aktuální rozhodovací praxí.

14. Žalobkyně dále ve své replice uvedla, že při nahlížení do soudního spisu v něm našla vyjádření jednoho z hodnotitelů zkušební komise, který se vyjadřuje k námitkám žalobkyně ohledně správnosti jejích odpovědí případové studie zkoušky insolvenčního správce u otázek č. 1 a č. 5. Samotný hodnotitel v tomto svém vyjádření uvádí, že samotné zadání nebylo jednoznačné a že akceptuje, že žalobkyni bylo známo rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci, které je v rozporu se závěry hodnocení. Toto žalobkyně doložila a hodnotitel toto akceptuje, avšak vzhledem k tomu, že se jedná o problematiku nesjednocenou Nejvyšším soudem, není možné ohodnotit úkol č. 1 plným počtem bodů.
15. Dále však hodnotitel deklaroval, že zadání případových studií by mělo vycházet z řešení výkladově sjednocených praxí přinejmenším vrchních soudů, nejlépe pak rozhodování Nejvyššího soudu. O tomto názoru ministerstvo již opakovaně informoval a s přihlédnutím k výhradám žalobkyně má svůj názor za tímto dále potvrzovaný.
16. Z výše uvedeného je dle žalobkyně zjevné, že se hodnotitel opakovaně pokusil apelovat na žalovaného, který je tvůrcem zadání případových studií, aby zadání úkolů k řešení případové studie, která vycházejí z judikatury, byla zadávána jednoznačně a v souladu s ustálenou praxí Nejvyššího soudu, resp. vrchních soudů. V tomto případě je žalobkyně stejného názoru jako sám hodnotitel, že zadání případové studie, kdy k řešení byla užita nesjednocená judikatura, není jednoznačné, a tudíž to, že si žalobkyně zvolila jednu ze dvou správných řešení, ji nelze klást k tíži a srážet ji za to bodové hodnocení. Žalobkyně tedy napadá samotný průběh písemné zkoušky insolvenčního správce, kdy zadání bylo nejasně formulováno samotným žalovaným a nikoliv hodnotiteli.
17. Žalobkyni byla dne 4. 4. 2024 zaslána reakce žalovaného na její žádost o revizi, kde ji žalovaný informoval, že hodnotitel u úkolu č. 1 a č. 5 případové studie nepřehodnotil svůj původní názor. Žalobkyně tak opětovně napadá samotný průběh písemné zkoušky insolvenčního správce, neboť o skutečnosti, že sám dotazovaný hodnotitel uvedl, že zadání by mělo vycházet ze sjednocené praxe, a že tedy není v souladu s konstantní judikaturou jednoznačné, nebyla žalobkyně ze strany žalovaného nikterak informována, zjistila to až nahlédnutím do spisu.
18. Žalobkyně jako potencionální insolvenční správce nemůže při praktické aplikaci daného problému jiné východisko při rozdílné praxi dvou vrchních soudů, než že si insolvenční správce na základě svého právního úsudku vybere jeden soudy schválený postup, který následně aplikuje. Přesně takto žalobkyně postupovala. Žalobkyně prakticky nemohla duplicitně aplikovat dva protichůdné závěry. V tomto ohledu považuje hodnocení otázky č. 1 za nespravedlivé až absurdní. Je tomu zejména za stavu, že vlastní zadání otázky nepožadovalo rozbor případných odlišností soudní praxe.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

19. Žalobkyně má za to, že má subjektivní právo na to, aby hodnocení případové studie bylo předvídatelné, transparentní a objektivní. Objektivně žalobkyně otázku č. 1 zodpověděla správně. V tomto ohledu nelze než konstatovat, že šlo o nepředvídatelné a netransparentní bodové hodnocení. Právě v této rovině žalobkyně napadá zkoušku jako takovou.
20. Dále žalobkyně uvádí, že v situaci, kdy nesouhlasí s výsledkem písemné zkoušky insolvenčního správce, který není dle jejího názoru spravedlivý, nemá možnost podání žádného opravného prostředku, ani se jinak domáhat přezkumu hodnocení. Rozklad ani odvolání podat nemůže, zbyla jí tedy jediné možnost podat žádost o revizi, která je čistě neformální. Avšak i v žádosti o revizi řešil námitky žalobkyně stále jeden a ten samý hodnotitel, nikoliv rozdílná nestranná osoba.
21. Ani posudky obou hodnotitelů, kdy hodnocení ke každému úkolu tvoří průměrně tři až pět vět bez žádného bližšího odůvodnění, žalobkyně rovněž nepovažuje za spravedlivé a přezkoumatelné. Stručné a strohé odůvodnění je dle názoru žalobkyně pro uchazeče rovněž nejasné a těžko pochopitelné.
22. Žalovaný na to reagoval podáním ze dne 5. 9. 2024, ve kterém uvedl, že si je nesprávného součtu bodů v posudku hodnotitele vědom a na tuto skutečnost upozornil ve vyjádření k žalobě. Ani při správném součtu udělených bodů by bodové ohodnocení případové studie nedosáhlo nezbytné hranice pro úspěšnost. Odpověď žalobkyně na otázku č. 1 případové studie byla v posudcích obou hodnotitelů shodně ohodnocena pouze 8 body z maximálních 15. Z uvedeného lze dospět k závěru, že hodnotitelé neshledali, že by odpověď žalobkyně dostatečně reagovala na zadání dané otázky, a bylo jí tak možno ohodnotit plným počtem bodů. Žalovaný je povinen toto hodnocení respektovat a řídit se jím. Odpověď žalobkyně na otázku č. 1 případové studie je proto třeba dle závěrů obou hodnotitelů shledat jako toliko částečně správnou.
23. Uvádí-li proto žalobkyně, že mezi stranami nepanuje sporu o správnosti odpovědi žalobkyně na otázku č. 1 případové studie, žalovaný s ohledem na vše výše uvedené shledává tvrzení žalobkyně nepravdivým a zavádějícím.
24. Uvádí-li žalobkyně dále, že „má subjektivní právo na to, aby hodnocení případové studie bylo předvídatelné, transparentní a objektivní“, žalovaný shledává, že si není vědom skutečností, jež by zakládaly nepředvídatelnost, netransparentnost či neobjektivnost hodnocení hodnotitelů zachyceného v příslušných posudcích. Žalovaný je proto toho názoru, že nelze seznat hodnocení hodnotitelů zaznamenané v jejich posudcích nespravedlivým či diskriminačním.
25. Pokud žalobkyně dále uvádí, že napadá vlastní hodnocení případové studie, nikoliv však co do jeho správnosti, ale co do způsobu rozdělení bodů při hodnocení, žalovaný uvádí, že je tato skutečnost ve své podstatě irelevantní. Vyhodnocení správnosti odpovědi uchazečů na zadání případové studie a jejich následné bodové ohodnocení je v obou případech svěřeno hodnotitelům jakožto členům komise pro hodnocení případových studií (srov. § 9 odst. 6 vyhlášky). Žalovaný není oprávněn se od hodnocení hodnotitelů, ať slovního či bodového, odchýlovat či do něj jakkoliv zasahovat.
26. Žalovaný odkázal na § 9a odst. 4 vyhlášky, dle něhož členové komise pro hodnocení případových studií mají povinnost ve svém posudku krom jiného uvést „stručné posouzení případové studie“. Ze slovního hodnocení případové studie zachyceného v příslušných posudcích zcela jasně vyplývají úvahy, jimiž se hodnotitelé při posuzování odpovědi

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

žalobkyně na zadání případové studie řídili a na jejichž podkladě dospěli k jejich bodovému ohodnocení. Slovní hodnocení, byť spíše stručné, není zatíženo namítanou vadou. Není hospodárné a účelné požadovat po členech komise pro hodnocení případových studií nad rámec náležitostí stanovených vyhláškou uvedení obsáhlého a vyčerpávajícího zhodnocení odpovědí uchazečů na zadané otázky.

27. Jde-li o rozdílný přístup Vrchního soudu v Praze a Vrchního soudu v Olomouci při aplikaci § 109 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, žalovaný uvádí, že si je vědom skutečnosti, že se jedná o stav právně nežádoucí, za nějž uchazeči nikterak nenesou odpovědnost. Nicméně žalovaný má za to, že uchazeči musí nesjednocenou praxi vrchních soudů přinejmenším vést v patrnosti (a v tomto směru být schopni ji řádně popsat), neboť tato může mít vliv na výběr vhodného postupu ve věci. Pokud hodnotitelé pro shledání odpovědi na otázku č. 1 případové studie jako zcela správné a pro udělení plného počtu bodů požadovali uvedení obou v úvahu připadajících judikatorních řešení, žalovaný se s tímto požadavkem plně ztotožňuje a považuje jej za zcela legitimní.
28. K námitce žalobkyně, že uchazeč při řešení zadané otázky z pozice insolvenčního správce nemůže aplikovat dva protichůdné závěry a musí zvolit toliko jeden jediný soudy aprobovaný postup, žalovaný uvádí, že v zadání předmětné otázky bylo jako bydlíště dlužníka zcela konkrétně uvedeno hlavní město Praha. Jelikož pro insolvenční řízení je příslušný krajský soud, v jehož obvodu je obecný soud dlužníka (srov. § 7b odst. 1 insolvenčního zákona), a může-li uchazeč v praxi aplikovat toliko jediný postup, jak žalobkyně v tomto smyslu namítá, jeví se v předmětné věci vhodnější postupovat v souladu s judikaturou Vrchního soudu v Praze oproti postupu uplatňovaném Vrchním soudem v Olomouci, dle něhož řešila zadaný příklad žalobkyně. Žalovaný, vědom si skutečnosti, že vyhodnocení správnosti a bodové ohodnocení odpovědi žalobkyně přísluší toliko hodnotitelům, aniž by předmětné hodnocení odpovědi žalobkyně rozporoval či se od něho jakkoliv odchyloval, shledává, a to v kontextu výše popsané námítky žalobkyně, že hodnotitelé mohli při zcela konkrétním znění otázky č. 1 případové studie zvažovat udělení i nulového bodového ohodnocení.
29. Namítá-li žalobkyně dále, že vlastní zadání předmětné otázky nepožadovalo rozbor případných odlišností soudní praxe, žalovaný uvádí, že zadání dané otázky vyžadovalo po uchazečích náležité odůvodnění jejich závěrů. Zvolila-li si žalobkyně řešení v souladu s praxí Vrchního soudu v Olomouci, aniž by odůvodnila postup odlišný od judikatorní praxe Vrchního soudu v Praze, v jehož obvodu se dle předmětného zadání nacházel věcně a místně příslušný insolvenční soud, domnívá se žalovaný, že nelze odpověď žalobkyně shledat řádně odůvodněnou. Tomuto závěru přisvědčuje samotné hodnocení hodnotitelů, jež shledali odpověď žalobkyně na předmětnou otázku za toliko částečně správnou.
30. Co se týče hodnotitelem namítané nejednoznačnosti zadání, žalovaný k tomuto v obecnosti uvádí, že se ve své praxi insolvenční správci setkávají s postupy, jež nebyly dosud sjednoceny na úrovni vrchních soudů či Nejvyššího soudu. Insolvenční správce jakožto odborník, jehož činnost může mít zásadní vliv a dopad na život a majetek dotčených osob, musí být i za tohoto právně nežádoucího stavu schopen zvolit vhodný postup ve věci. Neshoduje-li se hodnotitel v obecnosti s žalovaným stran zkoušené materie, představuje tento rozkol toliko rozdílnost názorů, nikoliv již však vadu způsobující nezákonnost předmětného zadání. Hodnotitel však v hlavní části svého vyjádření k žádosti žalobkyně o revizi námitkám žalobkyně nepřisvědčil a neshledal důvod pro změnu svého hodnocení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Tvrzení žalobkyně, že zadání měl shledat nejednoznačným i samotný hodnotitel, je s ohledem na vše výše uvedené nepravdivé.

31. Považuje-li žalobkyně dále za pochybení, že žalovaný neinformoval žalobkyni o vyjádření hodnotitele ve výše citované části, žalovaný uvádí, že hodnotitel v předmětné části svého vyjádření vyjadřoval svůj osobní názor stran způsobu zkoušení uchazečů a tento podnět směřoval vůči žalovanému jakožto tvůrci zadání. Žalovaný přitom zcela logicky vytváření zadání zkouškových otázek a jejich obsah s uchazeči neprojednává a nekonzultuje. Žalovaný za tohoto stavu neshledal důvod žalobkyni informovat o vyjádření hodnotitele jdoucím nad rámec vlastní odpovědi na žádost žalobkyně o revizi.
32. Zadání předmětné otázky nelze považovat za nejednoznačné či nesrozumitelné, a rovněž nelze shledat, že by hodnotitelé kladli na uchazeče nepřiměřené požadavky stran nutnosti uvedení obou v úvahu připadajících možností postupu pro udělení plného počtu bodů.
33. Nyní projednávaná věc se od žalobkyní uváděné věci, kdy došlo ke zpětvzetí žaloby, zjevně odlišuje. Předně hodnocení případové studie jakožto druhé části písemné zkoušky insolvenčního správce bylo vyhláškou v § 9 odst. 6 je výslovně svěřeno toliko členům komise pro hodnocení případových studií. Vyhláškou byl následně v § 9 v podrobnostech vymezen postup, jenž mají členové komise při hodnocení případové studie následovat. K posouzení a případnému přezkumu písemného testu není žádný obdobný postup vyhláškou či jiným právním předpisem stanoven. Žalovaný má za tohoto stavu možnost, považuje-li tento postup v dané věci za nezbytný, hodnocení písemného testu ze své vlastní iniciativy upravit. V případě hodnocení případové studie však není s ohledem na výše uvedené obdobný postup možný.
34. Jelikož námitky žalobkyně v podstatné části stále směřují do hodnocení jejich odpovědí na otázku č. 1 (a č. 5) případové studie, s níž se žalobkyně neztotožňuje, žalovaný nemůže za tohoto stavu, na rozdíl od výše popsané situace žalobce, hodnocení případové studie přezkoumat a jeho závěry, shledal-li by tak důvodným, měnit.
35. Žalobkyně na to reagovala tak, že po správném sečtení bodů by dosáhla počtu 75 bodů a pokud by otázka č. 1 byla hodnocena jako kompletně správná, získala by 82 bodů, čímž by dosáhla požadované bodové hranice. Žalobkyně dále nerozumí ani skutečnosti uvedené v posudku hodnotitele č. 2, proč ji za otázku č. 5 byly strženy další tři body jen proto, že nastínila další možný vývoj pokračování řízení. V takovém případě by žalobkyně získala celých 85 bodů.
36. Námitku žalovaného ohledně nutnosti popsat obě rozdílné praxe a v případě jednoho řešení si zvolit judikaturu Vrchního soudu v Praze s ohledem na bydliště dlužníka považuje žalobkyně za naprosto absurdní. Žalobkyně se nikdy nesetkala ve své praxi se situací, kdy by musela aplikovat judikaturu toho soudu, ve kterém je bydliště dlužníka. Insolvenční správce jakožto odborník musí být způsobilý učinit si na danou věc svůj vlastní právní názor, který následně aplikuje. V daném případě žalobkyně prosazovala své právní závěry, které pak mj. opřela o relevantní rozhodovací praxi.
37. Za stavu, kdy v případě rozdílné soudní praxe není daná problematika jednoznačně řešena, nabývá vlastní právní názor insolvenčního správce na významu. Pokud by byl v praxi prosazován přístup, že musí být vždy aplikována rozdílná rozhodovací praxe toho daného vrchního soudu, který je ve věci příslušný, vedla by tato skutečnost ke stavu, kdy by nežádoucí stav v podobě dvojí odlišné rozhodovací praxe nebyl fakticky nikdy odstraněn

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

(tento stav přitom kritizuje i žalovaný). Za daného stavu by se nikdy daná věc nemohla dostat k právnímu posouzení Nejvyššímu soudu, který je jediným kompetentním orgánem rozhodovací praxi sjednotit.

38. Insolvenční správce jakožto odborník musí být způsobilý učinit si na danou problematiku vlastní právní názor, který následně aplikuje. Za svůj právní názor nemá být současně jakkoliv postihován. Insolvenční správce naopak nemá být „pasivním“ subjektem insolvenčního řízení, který má bez jakýkoliv výhrad toliko „pouze“ přebírat právní závěry soudu, a tyto závěry měnit dle toho, který soud rozhoduje.
39. Z citovaného zadání otázky je patrné, že odpověď měla směřovat k popsání postupu uchazeče, tj. konkrétně uvést, jak se měl insolvenční správce zachovat, což žalobkyně učinila. Uchazeč tedy měl prezentovat vlastní právní názor. Otázka naopak nesměřovala k tomu, že by měl uchazeč kompletně popsat možné postupy v důsledku rozdílné nesjednocené soudní praxe. Pokud otázka měla směřovat k této odpovědi, mělo to z ní být jednoznačně patrné. Nejednoznačnost otázky nelze klást žalobkyni k tíži.
40. Žalobkyně chápe, že odůvodnění nemusí být obsáhlé a vyčerpávající, avšak hodnocení musí být pro uchazeče srozumitelné a pochopitelné. Žalobkyně konstatuje, že u otázky č. 1 a č. 5 případové studie se jedná „pouze o pár vět“, které fakticky nijak neobjasnily, proč byly body srazeny.
41. To, kolika body bude který úkol hodnocen, stejně jako určitost zadání a správné sečtení bodů rovněž spadá do samotného průběhu zkoušky, nikoliv do její správnosti.
42. Žalobkyně se domnívá, že i v jejím případě by jako v předchozích případech mělo být vycházeno ze zásady „v pochybnostech ve prospěch“, jelikož pochybností, co do hodnocení její případové studie existuje dle jejího názoru hned několik.

III.

Posouzení žaloby

43. Městský soud v Praze vycházel při přezkoumání namítaného zásahu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu (ustanovení § 87 odst. 1 s. ř. s.). Věc, o jejímž skutkovém základu, tak jak byl popsán v úvodu rozsudku, není v podstatě mezi stranami sporu a spor panuje pouze v právním hodnocení věci, soud posoudil takto:
44. Podle ustanovení § 82 s. ř. s. *„každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.“*
45. Podle ustanovení § 85 s. ř. s. *„Žaloba je nepřípustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.“*
46. Podle ustanovení § 87 odst. 1 s. ř. s. *„Soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.“*
47. Podle ustanovení § 87 odst. 2 věta první s. ř. s. *„Soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže*

správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem.“

48. Účelem žaloby podle ustanovení § 82 s. ř. s. je především poskytnout ochranu před zásahy správního orgánu vyplývajících spíše než z oprávnění daného právními normami z faktického uplatňování nadřazeného postavení orgánu veřejné správy. Tomu koresponduje i formulace výroku soudního rozhodnutí podle ustanovení § 87 odst. 2 s. ř. s., které zakládá oprávnění soudu zakázat žalovanému pokračovat v porušování žalobcova práva, ale i možnost přikázat navrácení do původního stavu.
49. Z výše citovaného ustanovení § 82 s. ř. s. lze dovodit, že pro závěr o tom, že žalobce je k podání žaloby aktivně legitimován, je třeba splnit následující předpoklady (lze poznamenat, že obdobně klasifikuje uvedené předpoklady Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2Aps 1/2005 – 65): Žalobce musí být přímo (1) zkrácen na svých právech (2) nezákonným (3) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5). Není-li byt jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle ustanovení § 82 a následujících s. ř. s. soudem poskytnout.
50. Rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7As 155/2015 – 160, vymezil posloupnost podmínek, které musí být při posuzování zásahové žaloby splněny, aby mohl soud deklarovat nezákonnost zásahu.
51. Soud musí nejdříve ozřejmit, jaké jednání veřejné správy žalobce označuje za nezákonný zásah a deklarovat, zda jednání popsané v žalobě je vzhledem ke své povaze **zásahem ve smyslu ustanovení § 84 s. ř. s.** V druhém kroku musí soud zvážit, zda žalobce vyčerpал všechny právní prostředky nápravy (ustanovení § 85 s. ř. s.). Následně musí soud zkoumat včasnost žaloby. Soud musí také posoudit, zda došlo v posuzovaném případě k přímému zkrácení práv žalobce, a zda byl zásah zaměřen přímo proti žalobci, tj. zda byl zásah dostatečně individualizován. Teprve v případě splnění všech těchto podmínek se soud může zabývat žalobou věcně a posoudit, zda byl namítaný zásah nezákonný či nikoliv.
52. Soud musel dále posoudit právní otázku, zda žalobkyní deklarovaný zásah skutečně zásahem byl, a nejednalo se o nečinnost, popř. o rozhodnutí správního orgánu či o opatření obecné povahy. Zásahová žaloba je totiž subsidiární a lze jí uplatnit pouze v případě, že nelze využít jiné žalobní typy, tj. pokud nepřichází v úvahu podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu (ustanovení § 65 a násl. s. ř. s.), žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (ustanovení § 79 a násl. s. ř. s.), ani podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy (ustanovení § 101a a násl. s. ř. s.). Zásahová žaloba se tak využívá proti aktům, které nejsou rozhodnutími, nebo proti faktickým úkonům.
53. V posuzované věci jde o bodové hodnocení případové studie provedené hodnotiteli žalovaného. Žalobkyně brojí jednak proti způsobu, jakým je vůbec tato studie hodnocena resp., že uchazečům není dopředu známo, za jaké otázky lze dostat určitý počet bodů, a dále brojí proti hodnocení jejích odpovědí, kdy tyto považuje za správné ohledně otázek č. 1 a 5 a dožaduje se ohodnocení plným počtem bodů. Zároveň se domáhá vydání soudního zákazu pokračovat v porušování jejího práva a přikázání žalovanému uznat tuto zkoušku žalobkyně za úspěšně složenou.

54. Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem má subsidiární povahu a je přípustná teprve tehdy, pokud nepřichází v úvahu podání jiných typů žalob podle soudního řádu správního. Nejvyšší správní soud dovodil, že proti zásahům do práv uchazeče, k nimž dochází před konáním zkoušky nebo v průběhu jejího konání, se lze bránit žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2021, č. j. 9 As 109/2020 - 70, ze dne 18. 9. 2019, č. j. 10 As 276/2018 - 72, v němž soud implicitně připustil přípustnost zásahové žaloby proti procesnímu postupu v průběhu zvláštní zkoušky insolvenčního správce, a ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 102/2018 - 39, č. 3841/2019 Sb. NSS), což je i tento případ.
55. Z uvedeného soud uzavírá, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného je v tomto případě přípustná.
56. Podle ustanovení § 85 s. ř. s. je žaloba nepřípustná, *„lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky.“* Toto ustanovení však má svou výjimku v případě deklaratorních zásahových žalob. Jedná se o situaci, kdy se žalobce domáhá pouze určení, že byl zásah nezákonný. O takovou situaci se nyní nejedná, žalobkyně se domáhá vydání soudního zákazu pokračovat v porušování práva žalobkyně a přikázání žalovanému, aby uznal tuto část zkoušky žalobkyně za úspěšně složenou.
57. Vyčerpání právních prostředků nápravy proto je nepochybně relevantní podmínkou řízení. Soud v této souvislosti konstatuje, že druhá podmínka splněna byla, neboť o výsledku písemné části zkoušky insolvenčního správce se nevydává žádné rozhodnutí. Dle ust. § 9 odst. 7 vyhlášky, *o výsledku písemné části zkoušky informuje ministerstvo uchazeče na svých internetových stránkách.*
58. V písemné části zkoušky uchazeč buď uspěje a může přistoupit k ústní části nebo neuspěje a k ústní zkoušce nepřistoupí. Dle ust. § 10 odst. 1 vyhlášky, *ústní část zkoušky může vykonat pouze uchazeč, který úspěšně vykonal písemnou část zkoušky.*
59. Následně se soud zabýval posouzením včasnosti žaloby. Pokud by byla žaloba podána opožděně, musel by ji odmítnout podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle ustanovení § 84 odst. 1 s. ř. s. musí být žaloba proti nezákonnému zásahu podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu (tzv. subjektivní lhůta). Nejpozději lze podat žalobu do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo (tzv. objektivní lhůta).
60. V nyní posuzované věci došlo k žalovanému zásahu dne 21. 2. 2024, kdy byla žalobkyně vyrozuměna o tom, že u písemné zkoušky neuspěla. Žalobkyně podala k Městskému soudu v Praze žalobu datovou schránkou dne 8. 4. 2024, tedy ještě před uplynutím subjektivní i objektivní lhůty pro podání zásahové žaloby. Žaloba tak byla podána včas.
61. Soud se dále zabýval posouzením, zda žalobkyně mohla být namítaným zásahem přímo zkrácena na svých právech, a zda byl tento zásah přímo zaměřen proti ní. Z ustanovení § 82 s. ř. s. totiž vyplývá, že pro poskytnutí soudní ochrany musí být namítaný zásah dostatečně individualizován a nesmí působit obecně (vůči komukoliv).
62. Podle názoru městského soudu je nepochybné, že tvrzený zásah byl vůči žalobkyni dostatečně individualizován, jelikož se jednalo o zásah do jejích práv, k nimž došlo v průběhu konání písemné části zkoušky insolvenčního správce, který spatřuje v postupu hodnocení případové studie. Přičemž v důsledku tohoto zásahu je nutné na žalobkyni stále nahlížet jako na uchazečku, která u písemné zkoušky insolvenčního správce neuspěla a

kteřá se podanou žalobou domáhá zpochybnění tohoto výsledku, když se dožaduje jiného bodového hodnocení u otázek č. 1 a č. 5 a tím uznání této písemné zkoušky žalobkyně za úspěšně složenou. Z výše uvedeného je patrné, že žalobkyně spatřuje nezákonný zásah v tom, jakým způsobem byla hodnocena její případová studie a to s ohledem na tvrzené nejednoznačné zadání.

63. V daném případě má soud za to, že napadený úkon by bylo možno považovat za jednorázový z hlediska toho, že se jedná o provedení zkoušky způsobem, se kterým žalobkyně nesouhlasí. Jedná se ale o zásah, jehož důsledky trvají, neboť na žalobkyni je stále nutno nahlížet jako na uchazeče, který u zkoušky insolvenčního správce neuspěl a který se podanou žalobou domáhá zpochybnění tohoto výsledku, když se dožaduje provedení nového řádného sčítání hlasů podle jím uvedených zásad a pravidel, případně o umožnění vykonání zkoušky insolvenčního správce v nejbližším náhradním termínu.
64. Soud se dále zabýval důvodností žaloby v té části, v níž se žalobkyně domáhala toho, aby soud zakázal žalovanému pokračovat v porušování práva žalobkyně, spočívajícím v neuznání úspěšného složení případové studie v rámci písemné části obecné zkoušky insolvenčních správců skládané žalobkyní dne 8. 2. 2024 od 9:00 hod v Justiční akademii v Kroměříži v budově C pod sp. zn. MSP-26/2022-OINS-ZK, a přikazuje se žalovanému uznat tuto zkoušku žalobkyně za úspěšně složenou.
65. Jak již bylo uvedeno shora, žalobce prostřednictvím zásahové žaloby může napadat a zpochybnit pouze samotný postup, který vedl k výsledku zkoušky insolvenčního správce, nicméně přímo zvrácení samotného hodnocení – výsledku zkoušky – se nemůže domoci. Potud je tedy „úspěch“ stran zvrácení hodnocení a změny výsledku zkoušky stejný jako u justiční zkoušky.
66. Městský soud v Praze se proto zaměřil na otázku, zda byla v průběhu zkoušky insolvenčního správce dodržena práva uchazeče – žalobkyně - na řádný proces při absolvování zkoušky ze strany žalovaného. Vycházel přitom z vyhlášky č. 312/2007 Sb., o obsahu a dalších náležitostech zkoušek insolvenčních správců (dále jen „vyhláška“), která náležitosti této zkoušky upravuje.
67. Podle § 37 odst. 1 zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů, platí, že *„Obsah a další náležitosti zkoušky insolvenčního správce a způsob prokazování odborné praxe stanoví ministerstvo vyhláškou.“*
68. Podle § 9 odst. 1 vyhlášky 312/2007 Sb. o obsahu a dalších náležitostech zkoušek insolvenčních správců (dále jen „vyhláška“) platí, že *„písemná část zkoušky se koná formou testu a případové studie.“*
69. Podle § 9 odst. 5 vyhlášky platí, že *„případová studie bude hodnocena pouze v případě správného zodpovězení alespoň 80 % otázek testu.“*
70. Podle § 9 odst. 6 vyhlášky platí, že *„uchazeč úspěšně vykoná písemnou část zkoušky, pokud celkové hodnocení vypracované případové studie, určené jako aritmetický průměr % hodnocení případové studie obou členů komise pro hodnocení případových studií, dosáhlo alespoň 80 % . Pokud celkové hodnocení vypracované případové studie nedosáhlo alespoň 80 % a zároveň jeden člen komise pro hodnocení případových studií hodnotil vypracovanou případovou studii alespoň 80 %, bude vypracovaná případová studie předložena zkušební komisi pro zkoušky, která do 5 týdnů ode dne konání písemné části zkoušky posoudí podle § 7, zda uchazeč vykoná písemnou*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

část zkoušky. Pokud uchazeč při písemné části zkoušky neuspěl, opakuje při jejím opakování vždy i její testovou část.“

71. Podle § 9a odst. 1 vyhlášky platí, že „komise pro hodnocení případových studií jsou dvoučlenné. Členy komise jmenuje a odvolává ministr spravedlnosti. Členové komise musí mít ukončené vysokoškolské vzdělání v magisterském studijním programu v oboru ekonomie nebo v oboru právo.“
72. Podle § 9a odst. 2 vyhlášky platí, že „každý člen komise při hodnocení případové studie posuzuje úroveň řešení zadaného problému nebo modelové situace, schopnost aplikace základních zásad a ustanovení insolvenčního zákona a znalostí potřebných k výkonu funkce insolvenčního správce uvedených v § 3 odst. 2 a způsob písemného projevu uchazeče.“
73. Podle § 9a odst. 3 vyhlášky platí, že „členové komise provádí hodnocení případové studie samostatně.“
74. Podle § 9a odst. 4 vyhlášky platí, že „členové komise vyhotoví k hodnocené případové studii posudek, který obsahuje identifikaci případové studie, zadané téma případové studie, stručné posouzení případové studie, % hodnocení případové studie, datum vyhotovení posudku a jméno a příjmení člena komise. Vyhotovený posudek zašlou členové komise ministerstvu nejpozději do 1 týdne ode dne konání písemné části zkoušky.“
75. Soud souhlasí se žalovaným, že na daný případ nutno aplikovat závěry usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 10. 2009, sp. zn. I. ÚS 1910/09, v němž se Ústavní soud zabýval ústavní stížností směřující proti hodnocení ústní části zkoušky insolvenčního správce a v němž Ústavní soud konstatoval: „Stěžovatel totiž nemá subjektivní veřejné právo na udělení zkoušky, kterému by zmíněná zkušební komise musela vyhovět. Závěr, zda stěžovatel u zkoušky uspěl či nikoli je na uvážení této komise.“
76. Na výše uvedený závěr Ústavního soudu navázal Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 9. 4. 2014, č. j. 8 Ans 3/2013–63, v němž k přezkumu hodnocení zkušební komise pro odbornou justiční zkoušku shledal: „Hodnocení zkušební komise je výsledkem jejího uvážení, založeného mj. na odbornosti jednotlivých členů komise. Samotné hodnocení, zaznamenané v protokolu o zkoušce, nelze věcně přezkoumat ve správním řízení. (...) Ve vztahu k vlastnímu rozhodování zkušební komise o justiční zkoušce je ovšem soudní přezkum vyloučen pro neexistenci veřejného subjektivního práva, jemuž by mohla být poskytnuta ochrana.“
77. NSS tyto své závěry zopakoval ve svém rozsudku ze dne 24. 2. 2022, č.j. 1 As 300/2021 – 69, ve kterém uvedl:
78. „[20] Kasační soud se nejprve zabýval přezkoumatelností úvah městského soudu, pokud jde o samotnou otázku přípustnosti zásahové žaloby. Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem má subsidiární povahu a je přípustná teprve tehdy, pokud nepřichází v úvahu podání jiných typů žalob podle s. ř. s. Proti zásahům do práv uchazeče, k nimž dochází před konáním zkoušky nebo v průběhu jejího konání, se lze bránit žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2021, č. j. 9 As 109/2020 - 70, ze dne 18. 9. 2019, č. j. 10 As 276/2018 - 72, v němž soud implicitně připustil přípustnost zásahové žaloby proti procesnímu postupu v průběhu zvláštní zkoušky insolvenčního správce, a ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 102/2018 - 39, č. 3841/2019 Sb. NSS).

[21] Naopak soudního přezkumu rozhodnutí zkušební komise o výsledku justiční zkoušky se nelze domáhat vůbec, neboť uchazeč nemá veřejné subjektivní právo na složení zkoušky (viz

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2014, č. j. 8 Ans 3/2013 - 63, včetně tam citovaného usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 10. 2009, sp. zn. I. ÚS 1910/09).“

79. Soud tak s ohledem na shora citovanou judikaturu uzavírá, že žalobkyně nemá nárok na přezkum závěrečného hodnocení své případové studie, tj. zda uspěla, či nikoliv, pouze na přezkum procesu v průběhu této zkoušky.
80. Pokud se týče samotného maximálního bodového ohodnocení jednotlivých otázek případové studie, které není dopředu uchazečům známo, soud předně uvádí, že se nejedná o zásah namířený přímo proti žalobkyni, ale proti všem uchazečům. Žalobkyni napadaný nesprávný postup při bodovém hodnocení případové studie dále ze shora uvedených ustanovení vyhlášky rovněž nikterak nevyplyvá, resp. žalobkyně se domáhá postupu, který není ve vyhlášce upraven. I když soud vidí v tvrzení žalobkyně určité ratio, má za to, že nezákonným zásahem nemůže být samotná skutečnost, že něco není právně upraveno. Žalobkyně víceméně napadá nedostatek podzákonné úpravy, co se týče samotného bodového ohodnocení. Proto soud s ohledem na shora citovanou judikaturu uzavírá, že se nejedná o zásah ve smyslu ust. § 82 s.ř.s.
81. Co se týče hlavní žalobní námitky týkající se otázek č. 1 a 5 případové studie, soud uvádí následující.
82. Ačkoliv žalobkyně ve své žalobě tvrdí, že nenapadá hodnocení zkoušky, ale *napadá samotný průběh písemné zkoušky insolvenčního správce, kdy zadání bylo nejasně zadáno samotným žalovaným a nikoliv hodnotiteli*, ze shora uvedeného je zcela zřejmé, že napadá hodnocení otázek č. 1 a 5, kdy se domáhá plného počtu bodů. Žalobkyně totiž napadá jednak způsob zadání (nejednoznačnost) těchto otázek a také způsob hodnocení (nízký počet bodů za uvedení pouze jednoho správného řešení). Stále ale ve svém důsledku napadá hodnocení, a nikoliv nesprávný procesní průběh, který je jako jediný přezkoumatelný ve správním soudnictví. Nejedná se tak o zásah do subjektivních veřejných práv žalobkyně, jelikož žalobkyně nemá za žádných okolností nárok na úspěšné hodnocení zkoušky. Jinými slovy pokud členové komise hodnotili u všech uchazečů neuvedení obou řešení vrchních soudů snížením bodů, nelze toto považovat za nezákonný zásah. Žalobkyně nemá nárok být hodnocena dle svých představ. Za této situace nutno žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
83. *Obiter dictum* pak soud uvádí, že ačkoliv by mohl souhlasit se žalobkyní, že by bylo i pro žalovaného jednodušší odpovídat a hodnotit pouze otázky, které jsou sjednocené judikaturou Nejvyššího soudu, jak ostatně konstatoval i člen komise, na druhou stranu, jak vyplývá z ust. § 9a odst. 2 vyhlášky, *každý člen komise při hodnocení případové studie posuzuje úroveň řešení zadaného problému nebo modelové situace, schopnost aplikace základních zásad a ustanovení insolvenčního zákona a znalostí potřebných k výkonu funkce insolvenčního správce uvedených v § 3 odst. 2 a způsob písemného projevu uchazeče*.
84. Soud má tak za to, že znalostí potřebnou k výkonu funkce insolvenčního správce je i povědomost o tom, že na určitý problém mají vrchní soudy jiný názor. I to vyjadřuje úroveň řešení zadaného problému nebo modelové situace. Za situace, že oba hodnotitelé ohodnotili tuto otázku stejným počtem bodů, lze předpokládat, že takto ohodnotili všechny uchazeče, kteří odpověděli stejně. To však opět znamená, že žalobkyně byla od těch uchazečů, kteří docílili 80 %, slabší v hodnocení. Pokud má tato zkouška docílit, že v ní uspějí jen ti uchazeči, kteří prokážou určitou úroveň znalostí, opět by měli projít jen ti, kteří byli lepší než žalobkyně. Jak soud uvedl výše, tato zkouška má zabezpečit, aby

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

tuto pozici vykonával pouze takový uchazeč, který prokáže určité penzum vědomostí a schopností, aby byl schopen tuto těžkou pozici vykonávat. Jinými slovy žalobkyně netvrdí, že její případová studie byla ohodnocena jinak, než u jiných uchazečů, což by mohlo představovat důvod pro konstatování zásahu rozdílným přístupem k žalobkyni. Za situace, že tak byli hodnoceni i ostatní uchazeči (žalobkyně netvrdí opak), žalobkyně svou žalobou v podstatě požaduje výhodu oproti těm uchazečům, kteří získali stejný počet bodů za obdobné zodpovězení této otázky. Soud neshledává takový postup za opodstatněný a ani spravedlivý.

85. Co se týče namítaného nedostatečně odůvodněného hodnocení v posudku členů komise, soud má za to, že takový postup by mohl představovat nezákonný zásah v souladu se shora citovanou judikaturou, avšak ani zde nelze se žalobkyní souhlasit. Členové komise mají dle ust. § 9a odst. 4 vyhlášky v posudku kromě jiného uvést *stručné posouzení případové studie*, ze kterého by vyplývalo jejich bodové ohodnocení. I když si soud dovede představit i obsáhlejší a detailnější posouzení hodnotitelů, nemá za to, že by z nich neplynulo, proč byla ohodnocena právě namítaným počtem bodů. Ani tento tvrzený nesprávný postup členů komise proto dle soudu nepředstavuje nezákonný zásah vůči žalobkyni.
86. Pokud žalobkyně uvádí, že žádost o revizi směřovala žalobkyně primárně k posouzení jinému hodnotiteli a ne stejné osobě, soud upozorňuje, že vyhláška neupravuje žádný revidující postup, kromě toho uvedeného v ust. § 9 odst. 6. Proto pro tuto námitku platí obdobné jako pro uvedení maximálního bodového ohodnocení k jednotlivým otázkám v zadání případové studie. Žalobkyně se nemůže domáhat postupu, který není ve vyhlášce uveden.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

87. Vzhledem k tomu, že soud neshledal, že by se žalovaný vůči žalobkyni dopustil nezákonného zásahu, žalobu podle ustanovení § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.
88. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. října 2024

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.